

Arrest

nr. 123 198 van 29 april 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 14 november 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 oktober 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 8 november 2013.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking van 19 november 2013 met referentnummer REGUL X houdende vaststelling van het rolrecht.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op de vraag tot horen van 26 februari 2014.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 april 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat M. KALIN *loco* advocaat M. SAMPERMANS en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandelingen betreffen de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 oktober 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 8 november 2013.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden van 4 november 1950, *BS* 19 augustus 1955, *err. BS* 29 juni 1961 (hierna: het EVRM), van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2 Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing, zijnde de beslissing van 16 september 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, geeft duidelijk de juridische grondslag aan, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet, en bevat een feitelijke motivering die evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing op basis van de elementen die op het moment van die bestreden beslissing in het dossier aanwezig waren. De bestreden beslissing werd formeel gemotiveerd. Een schending van de “Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (wet 29 juli 1991)” wordt niet aangetoond.

In hun verzoekschrift beperken verzoekende partijen zich in hoofdzaak tot het aanvoeren van een schending van artikel 8 van het EVRM. Zij beperken zich tot het geven van een theoretische uiteenzetting omtrent de draagwijdte van dit artikel, zonder in concreto aan te tonen op welke wijze de bestreden beslissing het betreffende artikel zou geschonden hebben. Er dient eraan te worden herinnerd dat het vaste rechtspraak is van het EHRM dat gewone sociale of zakelijke relaties niet vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Bovendien dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing niet enkel tegen verzoekende partij gericht is, maar ook aan haar minderjarige kinderen.

In het verzoekschrift verduidelijkt de verzoekende partij niet waarom het voor haar onmogelijk zou zijn een privéleven elders uit te bouwen of verder te zetten, zodat er geen sprake is van een gebrek aan eerbiediging van het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. De schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Daar waar de verzoekende partijen ook nog de zorgvuldigheidsplicht en als onderdeel van de zorgvuldigheidsplicht de hoorplicht lijkt aan te voeren, dient te worden vastgesteld dat zij zich hier beperkt tot een theoretische verwijzing.

De aangevoerde middelen lijken ongegrond.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (*cf.* RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 26 februari 2014 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 8 april 2014, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking

van 17 februari 2014 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: *“VzP stelt dat de BB niet dateert van 16 september 2013 maar van 23 oktober 2013; dat er wel degelijk sprake is van bijzondere omstandigheden gezien de prangende humanitaire situatie. Zij is jaren geleden verhuisd naar België, had een jongste zontje met een ernstige hartafwijking, haar aanvraag 9ter werd onvankelijk verklaard, waardoor zij gedurende vier jaar legaal verblijf hadden, dan volgde een ongegrondheidsbeslissing omdat de fysieke integriteit van het zontje niet in gevaar was. De jongen is vervolgens overleden op dertienjarige leeftijd en is in België begraven. De jonge kinderen verblijven hier al jaren, ze zijn jaren naar school geweest en geïntegreerd op legale wijze. Met deze verschillende aspecten is onvoldoende rekening gehouden, de moeder zou het graf van haar zontje niet meer kunnen bezoeken en de andere kinderen zijn geïntegreerd. Er is sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM. VwP bevestigt dat de BB van 23 oktober 2013 dateert en verwijst naar haar nota.”*

2.3.1 In de mate waarin de verzoekende partij betoogt dat de eerste bestreden beslissing niet dateert van 16 september 2013 maar van 23 oktober 2013, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat uit de stukken van het administratief dossier inderdaad blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op 23 oktober 2013 de beslissing heeft genomen waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. De vermelding in de beschikking van de datum 16 september 2013 is bijgevolg een materiële vergissing die echter geen afbreuk kan doen aan de in de beschikking d.d. 17 februari 2014 opgenomen grond.

2.3.2 Voor zover de verzoekende partij betoogt dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden en dat onvoldoende rekening werd gehouden met bepaalde aspecten, zoals onder andere het feit dat haar minderjarige zoon, E. A, in België is begraven en dat haar minderjarige dochters, L. A. en A. A, hier naar school gaan en geïntegreerd zijn, merkt de Raad op dat middelen, teneinde de rechten van verdediging van de andere partijen te vrijwaren, in het verzoekschrift moeten worden ontwikkeld, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen, in welk geval die middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk moeten worden opgeworpen (RvS 3 mei 2011, nr. 212 904; RvS 5 november 2010, nr. 208 706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208 472; RvS 22 april 2010, nr. 203 209; RvS 4 maart 2010, nr. 201 497; RvS 10 februari 2010, nr. 200 738).

De Raad benadrukt dat de vraag tot horen niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie en als dusdanig niet is voorzien in het procedurereglement, maar dat het proceseconomisch aangewezen is niet te wachten tot het ogenblik van de terechtzitting en het middel zo spoedig mogelijk op te werpen (RvS 10 februari 2010, nr. 200 738). Ook gelet op de rechten van verdediging is het aangewezen dit te doen, teneinde de gemachtigde van de staatssecretaris de kans te geven kennis te nemen van het middel en het desgevallend te kunnen betwisten ter terechtzitting.

De Raad stelt vast dat nergens in het verzoekschrift melding wordt gemaakt van het feit dat onvoldoende rekening werd gehouden met bepaalde aspecten, zoals onder andere de omstandigheid dat de minderjarige zoon van de verzoekende partij, E. A, in België is begraven en dat haar minderjarige dochters, L. A. en A. A, hier naar school gaan en geïntegreerd zijn en er aldus een nieuwe feitelijke grondslag wordt gegeven aan het in het verzoekschrift aangevoerde middel. De verzoekende partij toont verder niet aan dat voormelde beschouwing niet reeds in het verzoekschrift of in de vraag tot horen kon worden ontwikkeld. Het ter terechtzitting aangevoerde middel is derhalve laattijdig en onontvankelijk.

2.3.3 In zoverre de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM, verwijst de Raad naar hetgeen hieromtrent in de beschikking van 17 februari 2014 wordt gesteld.

De schending van artikel 8 van het EVRM, van de wet van 29 juli 1991 en van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET